

ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΕΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΚΥΒΕΛΗΣ. «Οι Φαρισαίοι» δράμα του κ. Ποταμιάνου.

Διαλογική αφήγηση μιᾶς ιστορίας, μπορεί νὰ χαρακτηριστῆ τὸ ἔργο τοῦ κ. Ποταμιάνου, παρὰ σκηνογράφημα. Τὰ δραματικὰ στοιχεῖα τοῦ λείπουν ἐλότελα καὶ ἡ σκηνικὴ τέχνη τοῦ στάθηκε πολὺ μακριά. Ὁ τύπος τοῦ Μαρίνου, τοῦ νέου ἀθρώπου ποὺ πασχίζει νὰ ξεσκλαδώσῃ τὸν τόπο του ἀπὸ τὸ σκοτάδι ποὺ τονὲ ζῶνει, μᾶς ζουγραφίζεται ἄτονος, ἀσύστατος καὶ στραβὰ ψυχολογημένος. Ἴσως κάτι νὰ ἤθελε νὰ δείξῃ ὁ συγγραφεὺς στὴν ἀντίθεση τῶν χαρακτήρων τοῦ Πέτρου Μαρίνου καὶ τοῦ πλοίαρχου Κώστα, τοῦ πρώτου ἀγαπητικοῦ, τοῦ δεύτερου ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς Δροσούλας, κόρης τοῦ βουλευτῆ τοῦ νησιοῦ Ζηλιάνου. Ὅμως ἡ φριχτὴ ἔλλειψη κάθε σκηνικῆς οἰκονομίας, κάθε βαθύτερης ἢ οὐσιαστικώτερης ἀνάλυσης τοῦ μύθου τοῦ ἔργου, νέκρωσε τὴν προσπάθεια τοῦ συγγραφέα τῷ «Φαρισαίῳ» γιὰ νὰ δώσῃ στὸ κοινὸ μας μιὰν εἰκόνα κοινωνίας στενῆς καὶ ἀφώτιστης ποὺ ἀποσυντρίβεται ἀπὸ τὴν πρόληψη καὶ τὴν ἀμάθεια ποὺ τῆς σκοτίζει τὸ πνεῦμα.

Ὁ κ. Ποταμιάνος, ὅσο κι ἂν ἀπότυχε μὲ τὸ νὰ τοῦ λείπη κάθε εἶδους μπόρεση γιὰ ἔργο κάποιας ἀξίας, εἶναι ἀξιέπαινος γιὰ τὴν πρόθεση ποὺ εἶχε νὰ χτυπήσῃ μὲ σκηνικὴ ἀρθογραφία, τοὺς ἐκμεταλλευτὲς κάθε ὅσιου καὶ ἱεροῦ τοῦ λαοῦ, τοὺς κόλακες κάθε τοῦ γούστου στραβοῦ καὶ ἀνάποδου, τοὺς φαρισαίους τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς μας. Θὰ ρωτούσαμε ὅμως τὸν κ. Ποταμιάνο, γιατί τάχα δὲν ἐφαρμόζει τίς τέτοιες διδασκαλίες στὸν ἑαυτὸ του πρώτα, παρὰ μὲ τὸ φύλλο του τὸ πασαλειμένο δυὸ φορές τῆ βδομάδα μὲ κόκινες μπογιές, κάθετα καὶ στραγγαλίζει τὸ αἶσθημα τοῦ κρομάκη καὶ τοῦ χαϊδεύει κάθε του ἀδυναμία πρὸς τὴν πρόληψη, τὸ σκοτάδι καὶ τὴν πνευματικὴ σκλαβιά;